

Maturation Station

MELISSA MABESOONE

Het verhaal van de kleine, blinde garnaal

Pieter T'Jonck
Gezien op 05 februari 2025
De Grote Post Oostende (première in het kader van FFO)

Films komen zelden, eigenlijk nooit zelfs, aan bod op Pzazz: live-art is onze business. 'Maturation Station' van Melissa Mabesoone kon ik echter niet links laten liggen: haar werk met Oshin Albrecht binnen het collectief *buren* leverde enkele van de mooiste theatermomenten van de laatste jaren op. Uit deze kortfilm spreekt een zelfde onnavolgbare mengvorm van diepe ernst, subversieve humor en soms regelrechte gekte. Hoe een kleine garnaal (in filmland) groot kan zijn.

09 FEBRUARI 2025

De plot van 'Maturation Station' is gauw verteld. Theo (Mabesoone zelf) werkt in een bedrijfje dat zich toelegt op verantwoorde kweek van reuzengarnalen (scampi, vermoed ik). In het begin van de film hoor je haar in voice-over uitleggen dat vrouwelijke garnalen een klier achter de ogen hebben die hen zegt of ze klaar zijn om zich voor te planten. In een omgeving die ze niet vertrouwen valt dat systeem echter stil. Veel kwekers knippen de dieren daarom de ogen af. Zo eindigen ze als blinde reproductiemachines.

Daar wil het bedrijf dus verandering in brengen. Daarvoor is echter geld nodig, en dus moet Theo mee opdraven voor een oefensessie om het bedrijf te pitchen op een conferentie 'Sea Change 2025' waar investeerders geld kunnen ophalen voor verantwoorde aquacultuur. 'Green economy will be blue' is de slogan van de dag. Coach Kim (een hilarische Karlijn Sileghem) brengt haar en haar collega's (Arend Pinoy, Aminata Demba en Elien Ronse als de wat gekke onderzoeker) het vlotte, met Engels doorspekte jargon en de gepaste houding bij.

Dat probeert ze toch, maar Theo blijkt niet uit het juiste hout gesneden voor peptalk, al identificeert ze zich steeds meer met (de zaak van) de garnalen. Ondertussen zorgt ze ook voor de negenjarige dochter van haar zus (Lou Vanraefelgem). Ook dat doet ze met overgave, niet als betuttelende moeder maar als het kameraadje van het fantasievolle kind. Ze wordt herboren als kind (en als garnaal, maar dat moet je zelf ontdekken). Ondertussen probeert ze op het internet ook schoenen te scoren ter vervanging van haar afgetrapte slippers.

Alsof het systeem haar zelf tot een blinde garnaal in een vijandige omgeving maakte. Het is vaak hilarisch om te volgen, maar het is allerminst grappig.

Zo netjes als ik het hier vertel, zo verwarrend is de film. Ze lapt ongeveer elke regel van scenarioschrijven zoals filmscholen die wellicht bijbrengen aan haar laars. De chronologie is bijvoorbeeld, na de eerste beelden van het kweekstation, nogal chaotisch omdat beelden van de werksituatie, van spelletjes met het kleine meisje, en van sessies met coach Kim elkaar zonder veel verklaring afwisselen, met tussendoor ook nog geregeld beelden van de kweektanks van de garnalen.

Dat zou misschien niet zo opvallen mocht ook de toon van die beelden niet zo sterk afwisselen. Gesprekjes tussen Theo en haar collega Arend zouden zo in een *sitcom* kunnen passen, maar de oefensessies met coach Kim zijn openlijk satirisch van karakter. De huiselijke scènes worden dan weer allengs dromeriger en vreemder. Na enige tijd ga je er zo aan twijfelen of sommige beelden geen droom- of angstbeelden zijn, bijvoorbeeld als Theo in een doorschijnend plastic kleed door het auditorium loopt waar de oefensessie doorgaat. Als ze op het einde vervelt zoals een garnaal lijkt dat wel zeker. Daartegenover staan wel weer shots die Theo tonen zoals anderen haar zien. Als ze op handen en voeten probeert weg te sluipen uit die conferentiezaal zie je iemand die nogal in de war is.
Toch is dit geen 'surrealistische' film: ze is op een wat ongerijmde, eigengereide manier net bijzonder realistisch. Ze toont namelijk hoe hallucinant het 'gewone leven' van een 'gewone vrouw' kan zijn als ze een goed doel, een job, een zorgtaak en een paar – in wezen simpele – verlangens probeert te combineren. Ze verzeilt zonder het te beseffen in een rare poppenkast waar alleen economische wetten lijken te gelden, terwijl die wetten wel eisen dat ze authentiek moet zijn – of toch minstens overkomen. Terwijl dat niet de aard van het beestje is. Alsof het systeem haar zelf tot een blinde garnaal in een vijandige omgeving maakte. Het is vaak hilarisch om te volgen, maar het is allerminst grappig. 'Dramedy ' is het woord dat Mabesoone ervoor bedacht. Geen slechte manier om mensen op 26 minuten aan het denken te zetten.